

عنوان مقاله:

نقد و تحلیل جایگاه عشق، عاشق و معشوق در غزل های وحشی بافقی

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان و ادبیات (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

حسنا محمدزاده کاشی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه کاشان

فاطمه سادات طاهری - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه کاشان

خلاصه مقاله:

یکی از درونمایه های اصلی شعر فارسی، عشق است. معشوق شعر عاشقانه گاه زمینی است، گاه آسمانی و گاه آمیزهای از زمینی و آسمانی. وحشی بافقی یکی از شاعرانی است که تنها عشق زمینی در اشعارش جلوه کرده است. وحشی در غزلیات خود عشق را به شیوهای ملموس و عینی به تصویر کشید؛ تاجایی که سیمای عشق و معشوق در غزل او نسبت به دوره های قبل متمایز شد. مهمترین ویژگیهای شعر او عبارتند از: عشق ورزی با جمال بشری و گزارش واقع نمای احوال عاشق و معشوق به گونه ای جزئی نگرانه. وحشی را از جمله شاعران منتسب به مکتب وقوع دانسته اند. مقاله حاضر با روش توصیفی-تحلیلی به بررسی زیر و بم عشق و جایگاه عاشق و معشوق در غزل های وحشی می پردازد و نتیجه می گیرد که موضوع اصلی شعر وحشی بیان کردن جزئیات احوال عشق و عاشقی و به نظم درآوردن ماجراهای میان طالب و مطلوب با شعری بی پیرایه و خالی از هرگونه صنایع لفظی و اغراقات شاعرانه است. معشوق او با استناد به اشعارش غالباً مذكر است و روابط عاشقانه در شعر او از نظربازی های پنهانی فراتر نمیرود.

کلمات کلیدی:

"عشق"، "معشوق"، "عاشق"، "وحشی بافقی"، "غزل"

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1346770>

